

Arrest

**nr. 71 703 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die verklaarde op 14 november 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 16 november 2009 een asielaanvraag in.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 mei 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermings-

status. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij aangetekend schrijven van 1 juli 2010 diende eerste verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.5. Op 11 oktober 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk was.

1.6. Bij arrest nummer 49 637 van 15 oktober 2010 weigerde ook de Raad eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om, samen met haar kinderen, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij op 13 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de art-adviseur op naam van [I., F.] (waarvan kopie in omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. [H. G.] op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Het risico in de zin van Art 9ter §1 kan bijgevolg niet bevestigd worden. Derhalve kan geen medisch bezwaar worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing.”

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij, geboren in respectievelijk 1997, 1998, 2001 en 2007, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en volgende en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “algemeen principe van een goed beleid”, van het “algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt tevens dat een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd begaan.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...] 1. Overwegende dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij [...] haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster;

2. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat er ten dien einde er aan herinnerd dient te worden dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens een breder toepassingsgebied biedt dan de Vluchtelingenconventie van 1951;

Dat de tegenpartij via de in het kader van huidige procedure bestreden akte alleen maar laat opmerken dat de medische attesten die door de verzoekster ter staving van zijn aanvraag neerlegde door de Heer [H. G.] opgesteld worden, die op 28 februari 2007 van de Orde der Geneesheren geschrapt werd;

Dat er eerst opgemerkt dient te worden dat mijn verzoekster geen schuld aan dit feit heeft;

Dat er ook opgemerkt dient te worden dat de tegenpartij zelf een beslissing van ontvankelijkheid nam betreffende de aanvraag van machtiging tot verblijf van de verzoekster, terwijl die uitsluitend gegrond

werd op medische attesten die door de heer [G.] opgesteld werden, en dit na de datum van de schrapping van deze arts van de Orde der Geneesheren;

Dar het dus in casu overduidelijk is dat de fout die door de verzoekster gepleegd werd onoverwinnelijk is en tegen hem niet ingeroepen kan worden;

Dat de tegenpartij de verzoekster op zijn vergissing betreffende de persoon had kunnen wijzen en zelfs hem vragen en nieuw door een andere specialist opgesteld medisch attest neer te leggen;

Dat de tegenpartij integendeel meer maanden wachtte om de verzoekster een beslissing van verwerping op die enige grond te betekenen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoekster;

Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."

4.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst merkt verwerende partij op dat niet is ingegaan op artikel 75 KB dd. 08.10.1981, waardoor dit onderdeel van verzoeksters enige middel onontvankelijk is. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat voorvermelde bepaling in voorliggende kwestie niet de minste relevantie heeft.

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridisch correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, laat verwerende partij het volgende gelden:

- Verzoekster houdt voor dat geen rekening werd gehouden met haar correcte situatie, doch licht dit niet verder toe. Bovendien gaat verzoekster niet in op de concrete motivering van de bestreden beslissing.

[...]

Verzoekster stelt dat de beslissing stereotiep is gemotiveerd en geen rekening houdt met de omstandigheden in deze zaak. Zij stelt dat haar geen schuld treft dat dhr. [G.] reeds sinds 28.02.2007 als geneesheer werd geschrapt door de Orde der Geneesheren.

Verwerende partij voert aan dat, gelet op de tekst van de bestreden beslissing, van een stereotype motivering uiteraard geen sprake kan zijn, aangezien ontegensprekelijk ingegaan is op de concrete situatie van verzoekster. De bestreden beslissing maakt immers heel duidelijk melding van concrete redenen, die er specifiek toe geleid heeft dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard.

Verzoekster merkt op dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard na de datum van schrapping van dhr. [G.] en stelt dat 'de fout die door verzoeker gepleegd werd onoverwinnelijk is en tegen haar niet kan worden ingeroepen'.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen en geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Op 30.06.2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 11.10.2010 ontvankelijk verklaard.

Op 25.07.2011 werd door de arts-adviseur vastgesteld dat het enige medische attest van verzoekster werd opgesteld door Dr. [H. G.] die op 28.02.2007 levenslang werd geschorst door de Orde der Geneesheren, en het risico in de zin van art. 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevestigd kan worden. De arts-adviseur oordeelt dat geen medisch bezwaar kan worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing.

Op basis van deze vaststelling mocht de gemachtigde oordelen dat het risico in de zin van art. 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet niet kan worden bevestigd, waardoor in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag ongegrond dient te worden verklaard.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij de mening is toegedaan dat de gemachtigde haar had moeten vragen een nieuw medisch attest voor te leggen.

Het komt aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om aan te tonen dat zij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van haar aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van de aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren".

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid mag in casu geheel terecht steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer en de aanvraag ongegrond verklaren.

'Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing steunt op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoeker heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als medisch attest kunnen worden beschouwd.'

R.v.V. nr. 55.650 dd. 08.02.2011

Aangezien verzoekster geen ander medisch getuigschrift naar voren brachten, mocht de ambtenaar-geneesheer terecht oordelen dat er geen medisch bezwaar kan worden bevestigd tegen een terugkeer

naar het land van herkomst of terugwijzing en om die reden de gemachtigde de aanvraag ongegrond mocht verklaren.

De verwerende partij laat nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de ontvankelijkheidsbeslissing op 24.01.2011 er vanuit mocht gaan en erop mocht vertrouwen dat de opsteller van het 'medische getuigschrift' de vereiste hoedanigheid heeft dewelke deze voorhoudt te hebben, en niet kon vermoeden dat dhr. [H. G.] sinds 28.02.2007 levenslang geschorst is voor de uitoefening van de geneeskunde.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid kon de gemachtigde geen rekening houden met de mogelijkheid dat de opsteller geen arts zou zijn.

Er wordt geen schending van enig beginsel in hoofde van de gemachtigde aangetoond.

Indien verzoekster meent dat zij geen schuld treft aan de vaststelling dat het voorgelegde attest werd opgesteld door een vermeende arts die reeds enkele jaren was geschorst, en hierdoor schade zou lijden - zoals verzoekster voorhoudt in haar 'zwaar en moeilijk te vergoeden schade' - meent de verwerende partij dat verzoek[st]er zich hiervoor dient te richten tot dhr. [G.].

Verzoekster toont geen schending aan van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, noch van art. 3 EVRM.

Verzoekster kan niet ernstig een vermeende schending van art. 3 EVRM steunen op een 'medisch getuigschrift' opgesteld door iemand die niet de geneeskunde uitoefent.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit [d]a[t] art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing."

4.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan eerste verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers op duidelijke wijze uiteengezet om welke specifieke reden verwerende partij tot het besluit kwam dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing kan in voorliggende zaak bijgevolg niet omschreven worden als stereotiep of als zijnde zonder relatie met de individuele situatie van eerste verzoekende partij. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overweging-en of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Uit het door eerste verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In zoverre eerste verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een kennelijk beoordelingsfout en dat geen rekening is gehouden met haar "correcte" situatie, voert zij een schending aan van de

materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat een ambtenaar-geneesheer na een onderzoek van het medisch attest dat door eerste verzoekende partij bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden werd gevoegd tot de vaststelling kwam dat dit attest werd opgesteld door een persoon die door de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren van West-Vlaanderen levenslang geschorst werd, aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat het door eerste verzoekende partij aangebrachte attest dan ook niet toeliet te oordelen dat er enig medisch bezwaar bestond tegen haar terugkeer naar het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloot op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij, die voorhiel medische problemen te hebben, lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Eerste verzoekende partij betwist de door verwerende partij gedane vaststelling niet dat zij een attest overmaakte dat werd opgesteld door een persoon die niet langer opgenomen was op de lijst van de Orde der Geneesheren. Het is daarnaast niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat een attest dat werd opgesteld door een persoon die de geneeskunde niet meer mag uitoefenen de bewering van eerste verzoekende partij dat zij lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan onderbouwen en om, aangezien er geen andere bewijsstukken werden aangebracht, te besluiten dat door eerste verzoekende partij niet wordt aangetoond dat er enig medisch bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. De bewering van eerste verzoekende partij dat zij geen “schuld” heeft aan het feit dat het door haar voorgelegde medische attest werd opgesteld door een persoon die door de Orde der Geneesheren geschorst werd en het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer “*de hoedanigheid van specialist niet vermeld[t]*”, doen hieraan geen afbreuk. De Raad stelt ook vast dat verwerende partij zich, in tegenstelling tot hetgeen eerste verzoekende partij aangeeft, wel degelijk heeft uitgesproken over de gegrondheid van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden door te oordelen dat uit de door verzoekende partij bij de aanvraag overgemaakte stukken niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Het gegeven dat verwerende partij het door eerste verzoekende partij aangebrachte attest van dokter H. G., in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de machtigingsaanvraag, aanvaardde, toont enkel aan dat verwerende partij misleid werd. Het verhindert echter niet dat verwerende partij alsnog weigert aan dit getuigschrift bewijswaarde toe te kennen wanneer door een ambtenaar-geneesheer, bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag, wordt vastgesteld dat voormeld getuigschrift werd opgesteld door een persoon die de voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervult en die levenslang geschorst werd door de Orde der Geneesheren.

Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter “*en volgende*” van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.3.3. Waar eerste verzoekende partij verwijst naar “*het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen met alle elementen van de zaak*” lijkt zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Eerste verzoekende partij betoogt nog dat verwerende partij haar had kunnen vragen een nieuw medisch attest over te maken. Er moet echter worden geduid dat het aan eerste verzoekende partij toekwam om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. Verwerende partij diende de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstonden om de door eerste verzoekende partij ingediende aanvraag al dan niet in te willigen. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert evenwel niet dat verwerende partij, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief dient te nemen om bijkomende stukken op te vragen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden.

4.3.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient eerste verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en eerste verzoekende partij niet verhindert om, indien zij van oordeel is dat zij om medische redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, conform de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een nieuwe, degelijk onderbouwde aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder kan enkel worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij haar bewering dat zij om gezondheidsredenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst of dat een dergelijke terugkeer onverenigbaar is met artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt door het voorleggen van enig bewijskrachtig stuk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.3.5. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de Raad geen *“algemeen principe van een goed beleid”* bekend is en dat eerste verzoekende partij zich beperkt tot het louter aanvoeren van een schending van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zonder uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat deze bepaling zou geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn, gelet op het ontbreken van de vereiste duidelijkheid en toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK